

РЕШЕНИЕ

№ 2353

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **747** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение от 15.12.2020 г., постановено по н.а.х.д.№ 13673/2020 г. от СРС, НО – 93-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-508/18.09.2020 год., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1 от Кодекса за застраховането КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лв., на основание чл.644, ал.2, предл.2, във вр. ал.1, т.2 КЗ, във вр. §1, т.51 от ДР на КЗ, във вр. чл.648, ал.1 КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, защото повторност се обосновава от предходно наказание за нарушение на чл.107 КЗ /отм./. Данни за повторност на нарушението са въведени едва с НП, докато в АУАН такива липсват. Релевират се доводи за неправилна квалификация на нарушението и за приложението на чл.28 ЗАНН.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения са изложени в представените писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата и моли съдът да потвърди въззивното решение.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, ХХ касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя С.. Установено е, че на 26.03.2020 г. в ЗД [фирма] е заведена претенция №[ЕИК] на основание задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите. На датата на завеждане на претенцията са представени необходимите доказателства за установяване на основателността и размера на претенцията. На 13.05.2020 г. в застрахователното дружество е представена банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението, като други документи не са изисквани. Обезщетението е изплатено по банков път на 14.07.2020 г. Административнонаказващият орган е приел, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл.108, ал.1 КЗ, съгласно който в тримесечен срок от предявяване на застрахователната претенция застрахователят е длъжен да се произнесе по нея като или да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище за отказ от изплащане.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от твърдените в касационната жалба пороци.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Съдът намира, че оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и

противоречие с материалния закон е неоснователно. На първо място твърдението на касатора, че в АУАН следва да са посочени обстоятелствата, сочещи на повторност на нарушението, е неправилно. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията, т.е. е елемент от правната страна на нарушението. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение.

Неоснователно е и оплакването за погрешна квалификация на нарушението като повторно. По делото е приложено НП № Р-10-148/21.02.2019 г., с което на касатора е наложено административно наказание за нарушение именно на чл.108, ал.1 КЗ. Наказателното постановление е обжалвано и е потвърдено, влязло в сила на 17.10.2019г. Следователно налице са доказателства за наличието на повторност, поради което дадената правна квалификация е правилна.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. В тази насока въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не счита за необходимо да преповтаря.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото и въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. чл.37 ЗПП, вр. чл. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.12.2020 г., постановено по н.а.х.д.№ 13673/2020 г. от СРС, НО – 93-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.